

BÁLINT SZILÁRD

BÉK TIMUR

Nyűg

Hideg a szád, ülj az ölemben,
nekünk haldoklik lenn a nap,
sötét lett, s én, mint varjú, te tűrd,
míg karmaimban tartalak.

Nem szólsz, csönd, páras csöndet fújunk
egymásra, két vadidegen,
csókollak, hogy múljon az idő,
nyers húst harapok hidegen.

Szép vagy, köhögöm hajad mögül,
de nem old fel ez az est sem,
fázom, azt mondod, te átölelsz,
csak hűvösebb lett a testem.

Foglak még, nem mintha akarnám,
nem mintha tested kellene,
de a szél, a szívem, a magány
rajtad kívül mit rejtene?

Elvégeztetett, mennék, mondom
– alig maradtál, nincs is tél,
Szilárd, már megint nem szeretsz? –, majd
megbocsátod, hogy szerettedél.

A festő szeretője

Betéve ismerem arcod mását,
fogaid összekoccanását,
nem rejtett előttem szád íze,
melltartód pántjának vállíve,
tudom, hajad hány szála őszül,
hogy testhőd érintésemre nő-hűl,
tulajdonom vagy és visellek,
már nem kívánlak, hisz ismerlek.
Nem tudok rólad semmi szépet,

csak hogy portrémat festened meg,
szülni akarok, apa lennél,
több kell már belőled egy keddnél,
szeretném, ha minden nap hívnál,
ágyamban, pucéran, rám nyitnál,
pedig tárgyad lettem, lefestesz,
olcsó kellék csak egy kerethez.

Jellempásztorok

Égő hangyaboly farakás alatt;
valami önmagát maró halom
rágja a fát, csak a csonkja marad.
Úgy nevezik: társadalom.

Két kis pont a csörgőkígyó nyakán.
A pikkelybőrön méreg fúr lyukat.
Saját hús vére csillan ajakán.
A méreg neve: büntudat.

Mikor a váll lesz a szörnyű ködnek
dombja, megül a nehézzé válás.
Betonfelhők fojtó lánccá kötnek
a nyakon. Neve: elvárás.

Ha bemondják, hogy a mélység a jó,
az ember kertbe megy, és kutat ás,
akkor is, ha a lelke léghajó.
Ezt úgy hívják: képmutatás.

*

Öntsétek be a vérem e négyfejű gépbe. Feladtam.
Hadd legyen ő is olyan fáradt, füstszagu lé.
Jobb lesz úgy, szabadon csak e céltalan útra jutottam:
minden elől futok, és tartok a semmi felé.

Csapda

Minden szó, mi termett tintafámon,
s minden betű, mi csokrán csüng alá,
minden csók, mit vér forráz a számon,
s az idő, ami mindezt fölfalá,

a hang, a szín, az él, mi réseken
aszott agyamban kővé összebújt,
s a sok titok; hogy? s miért? létezem,
és minden gyök, mi kérdést földbe gyúrt...

Mindezek csak játsszák azt, hogy értek,
jövöm karéját kőkeményre sütve?
Egérfogó rugója húzta fémek

fényáztatta íve lett a tükre:
az evolúció-csapdában élek –
mint sajt vagyok, egy szögre ráfeszülve.